

Arrest

nr. 243 876 van 10 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 26 juni 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 juli 2018.

1.2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker in Roemenië internationale bescherming werd toegekend.

1.3. Op 28 juni 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdend niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat). Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en Arabier van etnische origine te zijn. U verklaart sinds uw geboorte tot uw vertrek naar Europa op 01/08/2015 te hebben gewoond in het dorp Al Harjaceh, gelegen in de regio Al Kessweh op het platteland van Damascus.

In mei 2017 deed u een verzoek tot internationale bescherming in Roemenië omwille van uw problemen in Syrië. U verbleef in een opvangcentrum in Radaout, een dorp nabij de grens met Oekraïne en Moldavië. Op 17/05/2017 kreeg u in Roemenië de vluchtelingenstatus toegekend. Ongeveer vijftien dagen na de beslissing kreeg u uw verblijfskaart en een reisdocument voor vluchtelingen. Na het ontvangen van de documenten heeft u onmiddellijk Roemenië verlaten. U bent vertrokken uit Roemenië omdat u werd lastiggevalen door zigeuners. De zigeuners hebben tweemaal u proberen te bestelen. De tweede keer kwam het tot een gevecht en heeft u uw geld moeten afgeven. Ook wilde u weg uit Roemenië omwille van uw economisch slechte situatie. Er was geen werk voor u, geen huis en geen hulp. U bent doorgereisd naar Duitsland waar u in juli 2017 een verzoek tot internationale bescherming indiende. In Duitsland kreeg u geen statuut omdat u alreeds erkend bent in Roemenië. U bent doorgereisd naar België en heeft op 12/07/2018 in België een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legt u uw Syrische identiteitskaart en militairboekje neer. Uw Roemeense documenten hebt u onderweg weggegooid.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden.

Uit uw verklaringen (CGVS, p. 4 en 5) en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u op 16 april 2018 in Roemenië de vluchtelingenstatus hebt verkregen. Tevens heeft u er een verblijfsvergunning gekregen die geldig is van 17 mei 2018 tot 16 mei 2021 (zie administratief dossier). Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, nietontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Roemenië hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u in de eerste plaats uw levensomstandigheden in Roemenië gelden. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u aan dat u in Roemenië geen leven had. Meer bepaald had u er geen werk, geen woning en kreeg u geen hulp. (CGVS, p. 5 en vragenlijst CGVS, vraag 5). Tevens verwijst u naar twee incidenten met zigeuners. U werd tweemaal bestolen (CGVS, p. 5).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Roemenië verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gevraagd naar uw werksituatie in Roemenië, verklaarde u dat u geen werk had (CGVS, p. 7). Gevraagd of u werk gezocht hebt verklaarde u van niet (CGVS, p. 7). U zocht geen werk meer gezien u toch van plan was om Roemenië te verlaten (CGVS, p. 7). U heeft dus geen enkele actie ondernomen om werk te vinden. U verklaarde dat u een uitkering kreeg (CGVS, p. 7). Gevraagd of die uitkering voldoende was om mee rond te komen verklaarde u dat het voldoende was (CGVS, p. 8). U verklaarde dat u gedurende uw verblijf in Roemenië in een centrum verbleef (CGVS, p. 7). U moest niet betalen voor uw verblijf in het centrum (CGVS, p. 7). In het centrum was er een gemeenschappelijke badkamer en keuken aanwezig (CGVS, p. 8). Gevraagd of er medische zorgen aanwezig waren verklaarde u van niet (CGVS, p. 8). Hiernaar gevraagd verklaarde u echter dat er een dokter aanwezig was in het centrum (CGVS, p. 8). Wanneer u medicijnen nodig had, kon u een voorschrift vragen bij de dokter en kreeg u de medicijnen van de organisatie (CGVS, p. 8). Gedurende uw interview bij de DVZ verklaarde u dat u in Roemenië op de straat moest leven (vragenlijst CGVS, vraag 4). Hiernaar gevraagd gedurende uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, verklaarde u dat u in Roemenië niet op straat moest leven maar in Servië (CGVS, p. 9). U heeft nooit op straat moeten leven in Roemenië (CGVS, p. 9). Uw verklaringen bij de DVZ dat er geen werk was voor u, geen huis en geen hulp komen dus niet overeen met uw verklaringen bij het CGVS. U heeft nooit werk gezocht, u verbleef in een centrum waar er medische hulp voorzien was en u kreeg een uitkering die voldoende was om in uw levensonderhoud te voorzien.

Bovendien wijst niets in uw administratieve dossier erop dat u in Roemenië daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Roemenië.

U verklaarde dat zigeuners u tweemaal probeerden te bestelen, een probleem van louter gemeenrechtelijke aard (CGVS, p. 5). U verklaarde dat de eerste keer dat de zigeuners u lastig vielen niet zo erg was, het was een kleine ruzie (CGVS, p. 5). De tweede keer dat ze u probeerden te bestelen was het een hard gevecht verklaarde u. U moest uw geld afgeven en u bent teruggekeerd naar het centrum (CGVS, p. 6). Verder verklaarde u dan weer dat het niet zo een hard gevecht was (CGVS, p. 9). U en uw vrienden liepen geen verwondingen op (CGVS, p. 9). Gevraagd of u klacht indiende bij de politie verklaarde u van niet, u heeft enkel klacht ingediend bij de veiligheidsdienst van het centrum (CGVS, p. 6). Gedurende uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat u naar de politie bent geweest en dat ze niets konden doen (vragenlijst CGVS, vraag 4). U verklaarde dat de veiligheidsdiensten en politie niets ondernamen (vragenlijst CGVS, vraag 4). Gevraagd of u dit verder heeft opgevolgd, verklaarde u van niet (CGVS, p. 6). Gevraagd hoe u wist dat er niets ondernomen werd, verklaarde u dat er niets veranderd was aan de situatie (CGVS, p. 6). U verklaarde dat u gedurende de drie maanden dat u in het centrum in Radaout verbleef om de drie dagen naar de winkel moest (CGVS, p. 10). Het was als u op weg was naar de winkel dat u problemen kreeg met de zigeuners. Gedurende die drie maanden, terwijl u toch om de drie dagen naar de winkel moest, bent u tweemaal lastiggevallen geweest door de zigeuners, waarvan éénmaal bestolen (CGVS, p. 10). Er dient dan ook opgemerkt dat bovenvermelde feiten niet kunnen gekwalificeerd worden als vervolging zoals

bepaald in de Conventie van Genève noch gelijkgesteld kunnen worden met het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Roemenië loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw identiteitskaart bevestigt enkel uw verklaringen betreffende uw identiteit. Dat wordt hier niet ter discussie gesteld. Uw militair boekje heeft enkel betrekking op uw militaire dienst in Syrië, dat wordt hier eveneens niet ter discussie gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Syrië, het land waarvan u de nationaliteit bezit, omdat u de vluchtelingenstatus werd toegekend in Roemenië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig ten onrechte heeft beslist tot het niet-ontvankelijk verklaren van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker merkt vooreerst op dat het niet zeker is dat hij effectief over een verblijfsvergunning - en aldus bescherming - geniet in Roemenië. Verzoeker stelt dat hij niet in het bezit is van een identiteitskaart om zich te kunnen legitimeren bij een terugkeer naar Roemenië.

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat hij is vertrokken uit Roemenië omdat hij werd lastiggevalen door zigeuners. De zigeuners hebben hem tweemaal proberen te bestelen. De tweede keer kwam het tot een gevecht en heeft verzoeker zijn geld moeten afgeven. Ook wilde hij weg uit Roemenië omwille van de economisch slechte situatie. Er was geen werk voor hem, geen huis en geen hulp.

Verzoeker verwijst naar het arrest van het Europees Hof van Justitie CJUE Jawo (C-163/17) van 19 maart 2019, dat stelt: *“Het Unierecht moet aldus worden uitgelegd dat het van toepassing is op de vraag of artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, op grond van artikel 29 van de Dublin III-verordening wordt overgedragen aan de lidstaat die volgens die verordening normaliter verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming wanneer de verzoeker, in geval van toekenning van een dergelijke bescherming door die lidstaat, een ernstig risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voornoemd artikel 4, gelet op de alsdan te verwachten levensomstandigheden waarmee hij als persoon die internationale bescherming heeft verkregen in die lidstaat zou worden geconfronteerd.*

- Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat het niet in de weg staat aan een dergelijke overdracht van de persoon die om internationale bescherming verzoekt, tenzij de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen het overdrachtsbesluit wordt ingesteld, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, vaststelt dat dit risico voor die verzoeker daadwerkelijk bestaat aangezien hij in geval van overdracht, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie kan terechtkomen.”

Verzoeker betoogt dat hij in geval van een terugkeer naar Roemenië zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie: hij heeft geen werk, geen huis, geen hulp en geen familie om op terug te vallen. Enkel gedurende zijn asielprocedure kreeg hij opvang in een opvangcentrum. Sinds zijn erkenning als vluchteling heeft hij naar eigen zeggen geen recht meer op opvang of financiële steun.

Daarnaast loopt hij het risico op onmenselijke of vernederende behandeling, gezien hij al lastiggevalen werd door zigeuners, en hij zijn geld heeft moeten afgeven. Volgens verzoeker is er in Roemenië sprake van een zeer grote discriminatie jegens vreemdelingen/vluchtelingen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. In de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) uit zijn verklaringen en de documenten in zijn administratief dossier blijkt dat hij op 16 april 2018 in Roemenië de vluchtelingenstatus heeft verkregen en dat hij er een verblijfsvergunning heeft gekregen die geldig is van 17 mei 2018 tot 16 mei 2021, (ii) hij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Roemenië loopt, zoals wordt toegelicht, zijn basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en zijn levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, (iii) na onderzoek van de elementen in zijn administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat hem werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die hem werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet meer geldig is, aangezien de geldigheid van zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet in vraag wordt gesteld, niets er daarenboven op wijst dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen en (iv) de door hem neergelegde documenten zijn verklaringen betreffende zijn identiteit bevestigen en betrekking hebben op zijn militaire dienst in Syrië, gegevens welke niet ter discussie worden gesteld.

2.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdend niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

In de parlementaire voorbereiding wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.”* (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 16 april 2018 in Roemenië als vluchteling werd erkend en dat hij er een verblijfsvergunning heeft gekregen die geldig is van 17 mei 2018 tot 16 mei 2021.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat het niet zeker is dat hij effectief over een verblijfsvergunning - en aldus bescherming - geniet in Roemenië en stelt dat hij niet in het bezit is van een identiteitskaart om zich te kunnen legitimeren bij een terugkeer naar Roemenië, verwijst de Raad vooreerst naar verzoekers eigen verklaringen, namelijk dat hij ongeveer 15 dagen na de beslissing waarbij hij in Roemenië als vluchteling werd erkend zijn verblijfskaart en een reisdocument voor vluchtelingen kreeg (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p 5), alsook naar de informatie vervat in het administratief dossier. Dat verzoeker zijn Roemeense documenten heeft

weggegooid (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p 5), betreft slechts een blote bewering van zijnentwege. Hoe dan ook, zoals reeds correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, dient er een onderscheid gemaakt te worden tussen de internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Zulk een onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-*acquis*, waar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er *in casu* sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Aangezien er bijgevolg geen indicaties zijn dat de geldigheid van zijn status van persoon die internationale bescherming geniet in vraag moet worden gesteld, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

2.3.2. De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland*, punt 83) en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, die in Roemenië als vluchteling werd erkend, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn internationale beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 84-85 e.v.).

De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en doet geen afbreuk aan het gegeven dat personen die internationale bescherming genieten onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie is een feit. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuren. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. Bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Roemenië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, gelden dan ook de omstandigheden van de Roemeense onderdanen als maatstaf of standaard, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het immers gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden

kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen, ...

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, *in casu* Roemenië, te weerleggen. Dit kan verzoeker slechts door concreet aan te tonen dat de door Roemenië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Roemenië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor verzoekers terugkeer naar Roemenië tot gevolg heeft dat hij vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Uit het voorgaande blijkt aldus dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Roemenië essentieel zijn bij de beoordeling van zijn verzoek en dat het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Roemenië werd verleend, te weerleggen.

2.3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Roemenië werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië, noch dat zijn levensomstandigheden in Roemenië de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift zijn verklaringen met betrekking tot zijn levensomstandigheden in Roemenië, namelijk dat hij weg wilde uit Roemenië omwille van de economisch slechte situatie: er was geen werk voor hem, geen huis en hij kreeg geen hulp, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten waar dienaangaande wordt overwogen als volgt: "*Gevraagd naar uw werksituatie in Roemenië, verklaarde u dat u geen werk had (CGVS, p. 7). Gevraagd of u werk gezocht hebt verklaarde u van niet (CGVS, p. 7). U zocht geen werk meer gezien u toch van plan was om Roemenië te verlaten (CGVS, p. 7). U heeft dus geen enkele actie ondernomen om werk te vinden. U verklaarde dat u een uitkering kreeg (CGVS, p. 7). Gevraagd of die uitkering voldoende was om mee rond te komen verklaarde u dat het voldoende was (CGVS, p. 8). U verklaarde dat u gedurende uw verblijf in Roemenië in een centrum verbleef (CGVS, p.7). U moest niet betalen voor uw verblijf in het centrum (CGVS, p. 7). In het centrum was er een gemeenschappelijke badkamer en keuken aanwezig (CGVS, p. 8). Gevraagd of er medische zorgen aanwezig waren verklaarde u van niet (CGVS, p. 8). Hiernaar gevraagd verklaarde u echter dat er een dokter aanwezig was in het centrum (CGVS, p. 8). Wanneer u medicijnen nodig had, kon u een voorschrift vragen bij de dokter en kreeg u de medicijnen van de organisatie (CGVS, p. 8). Gedurende uw interview bij de DVZ verklaarde u dat u in Roemenië op de straat moest leven (vragenlijst CGVS, vraag 4). Hiernaar gevraagd gedurende uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, verklaarde u dat u in Roemenië niet op straat moest leven maar in Servië (CGVS, p. 9). U heeft nooit op straat moeten leven in Roemenië (CGVS, p. 9). Uw verklaringen bij de DVZ dat er geen werk was voor u, geen huis en geen hulp komen dus niet overeen met uw verklaringen bij het CGVS. U heeft nooit werk gezocht, u verbleef in een centrum waar er medische hulp voorzien was en u kreeg een uitkering die voldoende was om in uw*

levensonderhoud te voorzien.” Gelet op deze vaststellingen en overwegingen, kan aldus niet worden besloten dat verzoeker door de onverschilligheid van de Roemeense autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Verzoeker stelt in het verzoekschrift weliswaar dat hij enkel gedurende zijn asielprocedure opvang kreeg in een opvangcentrum en dat hij sinds zijn erkenning als vluchteling geen recht meer heeft op opvang of financiële steun. Hij meent dan ook dat hij in geval van terugkeer naar Roemenië zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande deprivatie aangezien hij er geen werk, geen huis, geen hulp en geen familie heeft om op terug te vallen. De Raad merkt evenwel op dat uit verzoekers verklaringen geenszins kan blijken dat hij enig initiatief heeft getoond nadat hem internationale bescherming werd verleend om werk te zoeken en om, al dan niet met hulp van de Roemeense autoriteiten, huisvesting te vinden. Integendeel geeft verzoeker aan dat hij onmiddellijk na het ontvangen van zijn verblijfskaart en reisdocument voor vluchtelingen Roemenië heeft verlaten. Ook verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij geen werk zocht gezien hij toch van plan was om Roemenië te verlaten (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en p. 7). Verzoeker kan dan ook niet verwijzen naar de economisch slechte situatie teneinde zijn snelle vertrek uit Roemenië na de toekenning van zijn internationale beschermingsstatus te verklaren of te vergoelijken. Mede gelet op het feit dat de situatie van een verzoeker om internationale bescherming niet gelijkgesteld kan worden aan deze van een persoon aan wie internationale bescherming werd verleend, waarbij - zoals hoger reeds werd vastgesteld - een weerlegbaar vermoeden geldt dat deze laatste in het land waarin hij internationale bescherming werd verleend over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden, kan verzoeker bovendien niet volstaan met de loutere stelling dat hij in geval van terugkeer naar Roemenië geen werk, geen huis en geen hulp zal hebben om aannemelijk te maken dat hij er in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Verzoeker brengt immers geen concrete indicaties bij waaruit kan blijken dat hij niet in staat zou zijn om toegang te krijgen tot huisvesting in Roemenië, noch toont hij op enige wijze aan dat hij in geval van terugkeer naar Roemenië als begunstigde van internationale bescherming geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. De Raad benadrukt te dezen dat het vermoeden dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geëerbiedigd worden en hij dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat hij zelf ook de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen, en herinnert eraan dat situaties geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen wanneer verzoeker niet in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 91). Gelet op het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen blijk geeft van het feit dat hij pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als internationaal beschermd in Roemenië te doen gelden, dat hij *in casu* niet aantoont dat hij bij een terugkeer naar Roemenië in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling en dat hij aldus in gebreke blijft om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Roemenië zullen voldoen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt bijgevolg evenmin aannemelijk gemaakt.

Zo verzoeker nog op algemene en niet onderbouwde wijze stelt dat er in Roemenië sprake is van zeer grote discriminatie jegens vreemdelingen/vluchtelingen en herhaalt dat hij Roemenië heeft verlaten omdat hij er tweemaal werd lastig gevallen door zigeuners, waarbij hij ook één keer werd bestolen, komt hij opnieuw niet verder dan het uiten van blote beweringen en het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, waarmee hij echter geen enkel valabel argument aanbrengt om de vaststellingen uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen waar dienaangaande op goede gronden het volgende wordt overwogen: *“Bovendien wijst niets in uw administratieve dossier erop dat u in Roemenië daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Roemenië.*

U verklaarde dat zigeuners u tweemaal probeerden te bestelen, een probleem van louter gemeenrechtelijke aard (CGVS, p. 5). U verklaarde dat de eerste keer dat de zigeuners u lastig vielen niet zo erg was, het was een kleine ruzie (CGVS, p. 5). De tweede keer dat ze u probeerden te bestelen

was het een hard gevecht verklaarde u. U moest uw geld afgeven en u bent teruggekeerd naar het centrum (CGVS, p. 6). Verder verklaarde u dan weer dat het niet zo een hard gevecht was (CGVS, p. 9). U en uw vrienden liepen geen verwondingen op (CGVS, p. 9). Gevraagd of u klacht indiende bij de politie verklaarde u van niet, u heeft enkel klacht ingediend bij de veiligheidsdienst van het centrum (CGVS, p. 6). Gedurende uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat u naar de politie bent geweest en dat ze niets konden doen (vragenlijst CGVS, vraag 4). U verklaarde dat de veiligheidsdiensten en politie niets ondernamen (vragenlijst CGVS, vraag 4). Gevraagd of u dit verder heeft opgevolgd, verklaarde u van niet (CGVS, p. 6). Gevraagd hoe u wist dat er niets ondernomen werd, verklaarde u dat er niets veranderd was aan de situatie (CGVS, p. 6). U verklaarde dat u gedurende de drie maanden dat u in het centrum in Radaout verbleef om de drie dagen naar de winkel moest (CGVS, p. 10). Het was als u op weg was naar de winkel dat u problemen kreeg met de zigeuners. Gedurende die drie maanden, terwijl u toch om de drie dagen naar de winkel moest, bent u tweemaal lastiggevallen geweest door de zigeuners, waarvan éénmaal bestolen (CGVS, p. 10). Er dient dan ook opgemerkt dat bovenvermelde feiten niet kunnen gekwalificeerd worden als vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève noch gelijkgesteld kunnen worden met het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, heeft verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Roemenië, dat de bescherming die hem in Roemenië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Roemenië.

Gelet op het voorgaande kan verzoeker evenmin in alle redelijkheid stellen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij verhinderd was om in Roemenië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Roemenië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoeker evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat hij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

Verzoeker toont aldus niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Roemenië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, overweging 91). Hij maakt zodoende niet aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Roemenië werd verleend, kan stellen.

Zoals reeds terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, kunnen verzoekers Syrische identiteitskaart en militair boekje geen ander licht werpen op het voorgaande.

2.4. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS